

Arrest

nr. 49 602 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H.L. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Soedanese nationaliteit, verklaart op 5 maart 2003 België te zijn binnengekomen.

Op 5 maart 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 18 maart 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 juli 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 19 augustus 2003 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 22 oktober 2003 dient verzoeker een asielaanvraag in te Duitsland.

Op 21 november 2003 richten de Duitse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 13 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 9 maart 2004 gaan de Belgische autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 11 mei 2004 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 11 mei 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 2004 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 mei 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 2 december 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in in het Verenigd Koninkrijk.

Op 13 december 2005 richten de Britse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16 van de Dublin-II-Verordening.

Op 16 december 2005 aanvaarden de Belgische autoriteiten de terugname van verzoeker.

Op 29 december 2005 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 29 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 februari 2006 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 31 maart 2006 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 4 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 12 april 2006 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 162 723 van 26 september 2006.

Op 21 februari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2007 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 1 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 17 april 2008 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 12 679 van 17 juni 2008.

Op 11 juli 2008 stelt verzoeker tegen dit arrest cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State bevindt dit beroep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 3113 van 23 juli 2008.

Op 16 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 29 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 30 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2009 werd ingediend door:

O.H.Y.A. (...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Soedan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene poogt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een attest van immatriculatie en een bijlage 26bis. Deze attesten kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten daar deze attesten geenszins identiteitsbewijzen, noch een nationaliteitsbewijzen zijn. Bovendien werden deze attesten opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Op 22 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 17-06-2008 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "weigering vluchtelingenstatus" en "weigering subsidiaire bescherming".

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 22-07-2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat in het opschrift van het verzoekschrift niet wordt vermeld welke vordering wordt ingesteld, zodat het moet worden geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: "*Verzoekschrift*".

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoeker in de verdere indeling van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissingen vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 26 februari 2008, 16 juli 2008 en 19 januari 2009 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste Middel: Het attest dd. 14.07.2010 van de Ambassade van Soedan.

Verzoeker legt een nieuw stuk voor, zijnde een attest dd. 19.07.2010 van de Ambassade van Soedan, waarin wordt bevestigd dat overeenkomstig het certificaat nr. 22120 van de Raad voor Schatting van de Leeftijd, uitgegeven door het Federale Ministerie van Gezondheid -Nationale Medische Commissie te Gitaina - Soedan, de geschatte geboortedatum van verzoeker, Dhr. O. H. Y. A., 1976 is (bijlage 4). Dit attest werd afgeleverd door de autoriteiten van Soedan en is dus een objectief stuk. Dit attest bevestigt dat verzoeker, Dhr. O. H. Y. A., is en dat zijn geschatte geboortedatum 1976 is. Verder toont dit attest aan dat verzoeker afkomstig is van Soedan. Dit attest is dus een nationaliteitsbewijs én een identiteitsbewijs.

Met dit attest Ambassade van Soedan voldoet verzoeker dus wel aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste. Tengevolge van dit attest van de Ambassade van Soedan kan niemand er immers redelijkerwijze aan twifelen dat verzoeker van Soedanese afkomst is en in 1976 geboren is, De identiteit en nationaliteit van verzoeker worden dus wel aangetoond.”

en

“Tweede Middel: Motivering die toelaat (verzoeker) vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis § 1 van de wet van 15 december 1980

De reden waarom verzoeker begin 2003 Soedan heeft verlaten en naar België is gekomen is dat verzoeker eind 2002 problemen heeft gekregen met het leger. Verzoeker had geen legerdienst gedaan en werd door het leger gedwongen gerekruteerd en aan een militaire training onderworpen. Toen verzoeker vernam dat hij naar het oorlogsfront zou worden gezonden in het zuiden van Soedan, is verzoeker de nacht voor zijn overbrenging naar het front, ontsnapt. Tijdens deze ontsnapping heeft verzoeker een Soedanese militair geslagen. Verzoeker werd hierna gezocht door de Soedanese Overheid. Verzoeker heeft dan, met behulp van zijn vader, halsoverkop zijn land moeten verlaten. Verzoeker is tijdens zijn vlucht voor het Soedanese leger in het kader van de "gedwongen rekrutering" zijn identiteitsdocumenten kwijtgeraakt.

Mocht, het attest dd. 14.07.2010 van de Ambassade van Soedan niet aanvaard worden als zijnde een voldoende identiteits- en nationaliteitsbewijs van verzoeker (quod certe non), dan wenst verzoeker aan de hand van de hierboven vermelde uiteenzetting te motiveren waarom hij geen identiteitsbewijs/paspoort kan voorleggen en derhalve vrijgesteld is van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis § 1 van de wet van 15 december 1980.”

4.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende het eerste middel dat verzoekers beschouwingen geen ontvankelijk middel uitmaken omdat verzoeker geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtregel die hij geschonden acht. Verwerende partij concludeert dat verzoeker aldus in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State. Geheel ten overvloede en in antwoord op verzoekers concrete kritiek, merkt verwerende partij op dat het alsnog voorleggen van een nieuw stuk – daargelaten de vraag of dit een ontvankelijk identiteitsbewijs uitmaakt – de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan verantwoorden. Verwerende partij duidt erop dat dit stuk, dat thans voor het eerst wordt voorgelegd, bijgevolg niet werd voorgelegd bij de aanvraag en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er aldus geen kennis van had en er geen rekening mee kon houden. Verwerende partij stelt dat de Raad bijgevolg ook geen rekening kan houden met dit nieuwe stuk. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad wijst verwerende partij erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken.

Betreffende het tweede middel repliceert verwerende partij dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting

betreffende het eerste middel van verzoeker en herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening kan houden met elementen waarvan hij geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker in zijn aanvraag geen uiteenzetting heeft gegeven van de redenen die hem zouden kunnen vrijstellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker deze beschouwingen pas voor het eerst in zijn inleidend verzoekschrift uit. Bijgevolg wijst verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening kon houden met de door verzoeker thans voor het eerst vermelde gegevens. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State duidt verwerende partij erop dat men zich voor het beoordelen van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en wettelijke gegevens. Bij citering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad en naar de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, laat verwerende partij nog gelden dat verzoeker diende te beschikken over een identiteitsdocument. Verwerende partij merkt op dat zowel uit het administratief dossier als uit de inhoud van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart en dat verzoeker heeft nagelaten in zijn aanvraag een motivering bij te brengen die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze documentaire voorwaarde. Daar verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, is verwerende partij van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

4.3. In de repliekmemoirie voegt verzoeker het volgende toe:

“Verweerder werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van een duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

Concluant stelt formeel dat hij, gelet op het voormelde, wel degelijk voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

Indien verweerder dit gegeven naast zich neer zou leggen en concluant niet gemachtigd wordt tot verblijf van meer dan drie maanden cf. art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 cf. art. 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, dan wordt art. 8 EVRM geschonden.

Concluant verblijft al sedert 2003 (mits enkele tussenpozen in het buitenland) in België. Concluant heeft zijn leven intussen hier in België opgebouwd en een brede vriendenkring verworven. Indien concluant na meer dan 7 jaar toch definitief verwijderd wordt van het grondgebied, dan wordt het recht op eerbiediging van het privéleven van concluant geschonden.

Het eerste middel van concluant is derhalve wel ontvankelijk.

Verweerder werpt ook op dat het nieuwe stuk van concluant niet werd voorgelegd bij de aanvraag, zodat de Gemachtigde er geen kennis van had en er geen rekening mee kon houden.

Dit nieuw stuk (bijlage 4), toont zoals hierboven uiteengezet, de identiteit van concluant aan.

Verweerder wist of diende echter te weten dat concluant daarvoor geen identiteitsbewijs kon, voorleggen. Dit blijkt duidelijk uit bijlage 3 stuk 2 (Beslissing DVZ dd. 18/03/2003).

Zoals elke burger geacht wordt de wet te kennen, dient de Staat te weten wat de inhoud van haar eigen beslissingen is.

Verweerder wist dus (of diende te weten) dat concluant aanvankelijk geen identiteitsbewijs kon, voorleggen. Thans heeft concluant zijn identiteit bewezen.

Het eerste middel is derhalve wel degelijk ontvankelijk en gegrond.”

en

“Verweerder werpt ook op dat concluant deze motivatie niet heeft voorgelegd bij de aanvraag, zodat de Gemachtigde er geen kennis van had en er geen rekening mee kon houden.

Verweerder wist of diende echter te weten dat concluant daarvoor geen identiteitsbewijs kon, voorleggen. Concluant heeft al verscheidene keren zijn verhaal gedaan, inclusief de rechtvaardiging waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen, Dit blijkt o.a. duidelijk uit bijlage 3 stuk 2 (Beslissing DVZ dd. 18/03/2003).

Zoals elke burger geacht wordt de wet te kennen, dient de Staat te weten wat de inhoud van haar eigen beslissingen is.

Verweerder wist dus (of diende te weten) dat conluant aanvankelijk geen identiteitsbewijs kon voorleggen en dat conluant al verscheidene keren zijn verhaal had gedaan, inclusief de rechtvaardiging waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen.

Het tweede middel is derhalve wel degelijk ontvankelijk en gegrond.”

4.4. Daar het tweede middel van verzoeker op het eerste middel voortbouwt, worden beide voor een goed begrip van volgende analyse samen behandeld.

4.5. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij wel degelijk voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zijn identiteit en zijn nationaliteit wel worden aangetoond, daar hij een nieuw stuk voorlegt, zijnde een attest van 19 juli 2010 van de ambassade van Soedan waarin wordt bevestigd dat *“overeenkomstig het certificaat nr. 22120 van de Raad voor Schatting van de Leeftijd, uitgegeven door het Federale Ministerie van Gezondheid - Nationale Medische Commissie te Gitaina - Soedan, de geschatte geboortedatum van verzoeker, Dhr. O. H. Y. A., 1976 is”*. Verzoeker benadrukt dat dit attest werd afgeleverd door de autoriteiten van Soedan en dat het bijgevolg om een objectief stuk gaat dat zowel zijn identiteit bevestigt als zijn Soedanese nationaliteit en afkomst.

Vervolgens geeft verzoeker in zijn verzoekschrift een uiteenzetting waarbij hij poogt te verantwoorden dat hij aanvankelijk geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Verzoeker houdt voor dat hij zijn identiteitsdocumenten is kwijtgeraakt tijdens zijn vlucht voor het Soedanese leger in het kader van een gedwongen rekrutering. Verzoeker wenst zich te beroepen op deze uiteenzetting ter verantwoording van het feit dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen indien voormeld attest van de ambassade van Soedan niet zou worden aanvaard als een voldoende bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit en stelt dat hij derhalve dient te worden vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...);

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

In de bestreden beslissing wordt hieraan toegevoegd dat verzoeker zijn identiteit poogt te bewijzen aan de hand van een attest van immatriculatie en een bijlage 26bis, dat deze attesten niet kunnen worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten daar deze attesten geenszins identiteitsbewijzen, noch nationaliteitsbewijzen zijn en dat deze attesten bovendien zijn opgesteld op basis van de gegevens die verzoeker zelf heeft doorgegeven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument, noch van een verantwoording die kon toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker voert echter aan dat hij een nieuw stuk voorlegt, zijnde een attest van 19 juli 2010 van de Ambassade van Soedan waarin wordt bevestigd dat *“overeenkomstig het certificaat nr. 22120 van de Raad voor Schatting van de Leeftijd, uitgegeven door het Federale Ministerie van Gezondheid - Nationale Medische Commissie te Gitaina - Soedan, de geschatte geboortedatum van verzoeker, Dhr. O. H. Y. A., 1976 is”*. Verzoeker benadrukt dat zowel zijn identiteit als zijn nationaliteit hierbij worden bevestigd en meent wel degelijk te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker voornoemd attest voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift bijbrengt. Verzoeker geeft hierbij in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij een *“nieuw stuk”* voorlegt. Bovendien wordt erop gewezen dat voornoemd attest dateert van 19 juli 2010, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 22 juni 2010. Dienvolgens kan het verwerende

partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande dit gegeven of dit stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De omstandigheid dat verzoeker in het middel zijn identiteit en zijn nationaliteit poogt aan te tonen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan dit stuk bijgevolg niet voor het eerst invoeren in de procedure voor de Raad.

Hetzelfde geldt voor de uiteenzetting van verzoeker waarbij hij poogt te verantwoorden dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Waar verzoeker voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift stelt zich te willen beroepen op voornoemde uiteenzetting indien het attest van de ambassade van Soedan niet zou worden aanvaard als een voldoende bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit, wordt aldus herhaald dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de uiteenzetting van verzoeker als motivering die zou toelaten verzoeker vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Verzoeker kan ook voornoemde uiteenzetting ter verantwoording van het feit dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen niet voor het eerst invoeren in de procedure voor de Raad.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Hoe dan ook zou de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

4.6. Waar verzoeker in zijn repliekmemoire stelt dat verwerende partij wist of diende te weten dat hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen omdat hij reeds meermaals zijn verhaal heeft uiteen gezet, inclusief de rechtvaardiging waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen en waar verzoeker hierbij verwijst naar de bijlage 26bis, zijnde de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 maart 2003 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en stelt dat verwerende partij de inhoud van haar eigen beslissing dient te kennen, dient opgemerkt te worden dat verzoeker ten deze verwijst naar zijn asielrelaas waarbij verzoeker, zoals hij herhaalt in het verzoekschrift, voorhoudt dat hij zijn identiteitsdocumenten is kwijtgeraakt tijdens zijn vlucht voor het Soedanese leger in het kader van een gedwongen rekrutering.

De Raad merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de vreemdeling de onmogelijkheid om het vereiste document te verwerven in België moet aantonen naar aanleiding van de aanvraag. Verzoeker kan dit niet voor het eerst doen in de procedure voor de Raad.

De Raad wijst er tevens op dat huidig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat onderhavige bestreden beslissing aldus geen uitstaans heeft met de motieven van een beslissing betreffende het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf twee van elkaar onderscheiden aanvragen zijn, met afzonderlijke procedures. Dienvolgens kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij de afwijzing van zijn asielaanvra(a)g(en) lijkt te willen relateren met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat ook in de bijlage 26bis, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift en die hij tevens bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, heeft gevoegd, wordt gesteld dat verzoeker "geen enkel begin van bewijs aanbrengt betreffende zijn identiteit, nationaliteit (...)". Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij wist of diende te weten dat hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen omdat hij reeds meermaals zijn verhaal heeft uiteen gezet, inclusief de rechtvaardiging waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen, noch waar hij stelt als zou verwerende

partij niet op de hoogte zijn van de inhoud van haar beslissingen. De Raad ziet bijgevolg niet in hoe verwerende partij de inhoud van haar beslissingen zou hebben miskend.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van zijn vorige asielaanvra(a)g(en), deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

4.7. Waar verzoeker zich wenst te beroepen op voormelde uiteenzetting ter verantwoording van het feit dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen indien het attest van de ambassade van Soedan niet zou worden aanvaard als een voldoende bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit en in zoverre verzoeker hierbij aan de Raad lijkt te vragen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

4.8. De Raad merkt op dat uit de samenvatting van verzoekers kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij hoofdzakelijk een uitleg *post factum* geeft over de elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze uitleg *post factum*, de bijkomende verduidelijkingen en loutere affirmaties, doen echter geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat verzoeker met het aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven en kon de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven opnemen inzake de door verzoeker achteraf naar voor gebrachte omstandigheden.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het volgende vastgesteld: “*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006*”. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

4.9. Verzoeker voert in de repliekmemoire de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen

nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden indien verwerende partij het feit dat hij wel degelijk voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet naast zich neer zou leggen. Verzoeker is tevens van mening dat indien hij na meer dan zeven jaar definitief van het Belgische grondgebied zou worden verwijderd, het recht op de eerbiediging van zijn privéleven wordt geschonden. Verzoeker duidt er hierbij op dat hij sedert 2003 in België verblijft, dat hij intussen in België zijn leven heeft opgebouwd en dat hij een brede vriendenkring heeft verworven.

Er dient opgemerkt te worden dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker reeds sedert 2003 in België verblijft en intussen in België zijn leven heeft opgebouwd, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet beschikt over een identiteitsdocument of aantoonbaar dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is, zodat de documentaire ontvankelijkheidsvereiste van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet is vervuld. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat verzoeker tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET